

Thing vilde modtage disse Paragrafer. Jeg tilstaaer, at jeg gjør mig Haab om, at et Fleertal i Landstinget vil finde de Principer, der ere nedlagte i dem, saa retfærdige, at man paa ingen Maade vil stemme dem ud, men vil under alle Omstændigheder, ligesom vi, gjøre sig Umage for at formaae Ministeren til at tiltræde dem. Nu veed jeg meget vel, at den ærede Minister har lagt os paa Sinde, hvor lang Tid denne Sæssion har været, og hvor længe det har været at bringe denne Lov til det Punkt, hvorpaa den nu er; men jeg haaber, at den ærede Minister vil indrømme, at det ikke er denne Lovs Skyld alene, at vi have været saalænge sammen; den kunde have været behandlet for længe siden, og den ærede Ministers Øtringer passe altsaa ikke. De skulde naturligviis indeholde en Tilskyndelse mere for os til at vedtage Loven saaledes, at man kunde see den tilendebragt i det andet Thing, uden at den vendte tilbage til os; men disse Paragrafer have, som sagt, en saa overordentlig Betydning for mig, at jeg ønsker at see, hvorledes begge Rigsdagens Afdelinger ville stille sig til dem, og at jeg, saaledes som jeg allerede har nævnt, har overmaade stor Betænkelse ved at give Loven min Stemme, naar jeg ikke faaer dem med. Den høitærede Minister sagde som Svar til den ærede Ordfører, at han troede at have udtrykt sig saaledes i Udvalget, at han haabede, at Fleertallet af Thinget vilde stemme mod disse Paragrafer for dog at redde saa meget af denne Lov som muligt. Jeg maa tilstaae, at disse Ord skurrede lidt mindre behageligt i mine Øren; det var næsten, som om Loven havde været saa meget i Fare, som om man havde revet den saaledes i Stumper og Stykker, at der ikke længere var mindste Sammenhold deri. Jeg seer, at den høitærede Minister nikkede, og jeg har altsaa opfattet ham rigtigt, men jeg beklager, at han har en saadan Anskuelse. Det forekommer mig dog, at Udvalget har gjort sig Umage for at samle det Hele efter saa fornuftige Principer og Ideer som muligt, og at altsaa en saadan Udtryksmaade

af den høitærede Minister ikke er fortjent. — Kort sagt, jeg har for det Første i Forening med det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgfreds (Bouløkke) stillet Forslaget til § 3 om „mindre“ og „større“, for at komme lidt nærmere til det Ønske, vi nære, om at gjøre Loven saa god som muligt, og fordi jeg, da jeg saa, at man skulde tabe Skatteparagraferne, som jeg satte saa megen Pris paa, ikke tog i Betænkning at optage, jeg vil ikke sige Alt, men dog Noget af det Meget, der kunde være tilbage at ønske, inden jeg fik Communalloven saa god, som jeg troede den maatte være, for at Folket skulde betragte den som en nogenlunde selvstændig Lov. Jeg skal nu slutte med at lægge de Herrer alvorligt paa Sinde, om De ikke ville være enige med mig i, at det Gode, som opnaaes for Sognecommunerne, er saa ringe, at det vanffelig skal kunne opveie det Gode, der ligger i Skatteparagraferne, og at man godt vil kunne forsvare at stemme imod den hele Lov, dersom disse Paragrafer stemmes ud. Jeg hørte vel, at den ærede Ordfører for sit Bedkommende erklærede, at han ikke vidste, hvorledes han udenfor Thinget skulde forsvare dette. Ja, det kan jeg ikke sige det ærede Medlem, men jeg kan sige, at jeg har beroliget mig selv i saa Henseende, og at jeg, hvis Loven falder, er fuldkommen forberedt paa at paa tage mig den Deel af Ansvar, som hviler paa mig, samt at forsvare det ligeoverfor den Deel af Befolkningen, som det nærmest angaaer. — Dette er det Væsentligste af, hvad jeg har at fremføre i dette Dieblis, og jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg, som sagt, paa det Indstændigste skal tilraade endnu at holde fast paa Skatteparagraferne, og idetmindste først see, hvorledes det andet Thing stiller sig dertil; det vil da være tidnok at opstille det Spørgsmaal for sig selv, om vi skulle forkaste eller vedtage Loven. Det var dette, jeg vilde lægge det høitærede Thing paa Sinde, og jeg skulde meget ønske, at det vilde tiltræde min Mening, saaledes som jeg her har motiveret den.